

Els últims dies de Clark K.

Alberto Ramos

Aquest text és un fragment.

Pots sol·licitar l'obra completa enviant un email a alberto.ramos@gmail.com.

PERSONATGES

CLARK

LOIS

SUPERMAN

LANA

PRIMER ACTE

Un apartament, de nit. A l'esquerra hi ha el dormitori. Al mig, el saló. A la dreta, un balcó. Al davant del dormitori hi ha un passadís que comunica el saló amb la porta d'entrada. Una altra porta comunica el saló amb el dormitori. Els envans són invisibles.

Al dormitori hi ha un llit de matrimoni. Al saló hi ha, d'esquerra a dreta: un moble bar amb un equip de música, una taula amb dues cadires, i una butaca.

Entra la Lois. Posa música i se serveix una copa del moble bar. Entra en Clark.

Són una parella d'uns trenta anys. La Lois porta un vestit estiuenc. En Clark vesteix un camisa blanca i uns pantalons negres, a joc amb la muntura de les ulleres.

CLARK: Tens hora?

LOIS: Les dues.

CLARK: Tan aviat?

LOIS: Doncs sí...

CLARK: Em pensava que era més tard.

LOIS: Ja.

CLARK: Bé...

LOIS: Eres tu qui tenia pressa per anar-se'n.

CLARK: És que em pensava que era...

LOIS: Per favor, Clark! Ara no em surtis amb això. Sabies perfectament quina hora era.

La Lois entra al dormitori. Es comença a treure el vestit.

CLARK: No em diràs que la festa no era un conyàs.

LOIS: No t'ho diré.

CLARK: Totes les festes del diari són igual d'avorrides, sobretot la Festa d'Estiu. La de Nadal encara té l'al·licient de l'amic invisible, però la Festa d'Estiu...

La Lois es posa el pijama.

LOIS: A tu el que et passa és que no podies suportar que jo m'ho estigués passant bé.

CLARK: T'ho estaves passant bé?

LOIS: Tan increïble et sembla?

CLARK: Doncs... sí. Em sembla molt increïble.

LOIS: Per molt increïble que et sembli, m'ho estava passant d'allò més bé.

CLARK: Però si en Jimmy no et treia els ulls de sobre!

LOIS: Què?

CLARK: En Jimmy, que el tenies a sobre tota l'estona.

LOIS: I...?

CLARK: T'ha tirat la canya?

LOIS: Què?

CLARK: Que si t'ha tirat la canya, Lois...

LOIS: Qui, en Jimmy?

CLARK: Sí, en Jimmy.

LOIS: Doncs sí.

CLARK: Sí...? Sí què?

LOIS: Que sí. Que sí que m'ha tirat la canya.

CLARK: I... què-què-què... què has fet? (*Apaga la música.*)

LOIS: Que què he fet?

CLARK: Sí.

LOIS: Me l'he follat al lavabo.

CLARK: ...

LOIS: No siguis estúpid. (*Abraçant-lo.*) Li he dit que tinc la quota d'amants completa, però que podia entrar a la llista de suplents.

Es fan un petó als llavis.

CLARK: I... en aquesta quota..., quants n'hi ha?

LOIS: Centenars.

CLARK: I jo... quin número tinc?

LOIS: El cent catorze.

CLARK: Només?

LOIS: Només.

CLARK: Ah.

En Clark es treu les ulleres i es comença a despullar.

LOIS: I tu?

CLARK: ...?

LOIS: Quantes amants tens?

CLARK: Ufff...

LOIS: Què vol dir "ufff"? Cent? Dues-centes?

CLARK: Una.

LOIS: Una? Vinga, va.

CLARK: De debò.

LOIS: I la noia aquesta...? Com es diu? Lisa? *(Pausa.)* Linda?

CLARK: Linda? Què passa amb la Linda?

LOIS: L'altre dia, a la màquina de cafè...

CLARK: Ah, sí... però jo no vaig fer res!

LOIS: I la Minnie?

CLARK: La Minnie...? Quina Minnie?

LOIS: La d'Esports. La que et va pessigar el cul a l'ascensor.

CLARK: No vas ser tu?

LOIS: No. I la Wendy...

CLARK: La We... Wendy? Et-et juro que no-només va ser un pe-pe-petó, i molt ràpid... *(Li fa un petó ràpid.)* Així, vist i no vist. Era l'única manera que em deixés en pau.

La Lois se'l queda mirant, molt seriosa. A continuació es fica al llit. En Clark es queda al saló, posant-se el pijama.

CLARK: Les dones no paren d'assetjar-me.

LOIS: És clar. És normal.

CLARK: Ho trobes normal?

LOIS: Sí, clar.

CLARK: Però és que n'hi ha que estan molt bones.

LOIS: I...?

CLARK: Que jo també... però... no ho sé. A la facultat, per exemple, no em passava.

De fet, eren elles les que se sentien assetjades.

LOIS: Això també és normal.

CLARK: Doncs no ho entenc.

LOIS: Què és el que no entens?

CLARK: A les dones. No us entenc.

La Lois s'aixeca. Va cap al saló.

LOIS: De debò que no saps per què t'assetgen les dones?

CLARK: Francament, no.

LOIS: És que no te n'adones? No t'adones que elles... *ho saben?*

Silenci.

CLARK: Que... *ho saben?* Elles... *ho saben?*

LOIS: És clar que ho saben. Tothom ho sap.

CLARK: Tothom?

LOIS: Tothom.

CLARK: Però saben... saben que jo...?

LOIS: Sí, saben que tu...

CLARK: Que jo...?

LOIS: Sí, que tu...

CLARK: Que jo...

LOIS: Que tu ets *ell*.

CLARK: I... i... com ho saben?

LOIS: Com que com ho saben? Ho saben, simplement.

CLARK: Però algú els hi ho haurà dit.

LOIS: Suposo.

CLARK: I qui ha estat?

LOIS: Com vols que ho sàpiga? (*Pausa.*) A veure, a tu qui et va dir que en Marilyn

Manson era el nen d'*Aquellos maravillosos años*?

CLARK: No ho sé... Algú.

LOIS: Doncs això és el mateix.

CLARK: Però jo no sóc en Marilyn Manson.

LOIS: No, ets en Superman.

Silenci.

LOIS: De debò que no sabies que ho sabien?

CLARK: Bé... Imaginava que *algú*... Tu, la meva mare, l'home de la cabina... Però no *tothom*.

LOIS: L'home de la cabina?

CLARK: No-no... no em canviïs de tema. Estàvem parlant de dones. (*Pausa.*) Vols dir que... m'assetgen perquè... *ho saben*?

LOIS: A quina dona no li agradaria follar amb en Superman?

Silenci.

CLARK: Potser era amb mi amb qui volien follar...

LOIS: És clar.

CLARK: ... si no totes, almenys algunes.

LOIS: I què he dit? Volen follar-se en Superman.

CLARK: Ja, però... i si... i si a qui volien endur-se al llit era a en... en Clark?

LOIS: Què coi et passa?

CLARK: A mi?

LOIS: Sembla que estiguis gelós de tu mateix.

Silenci.

CLARK: Lois...

LOIS: ...?

CLARK: Tu m'estimes?

LOIS: És clar.

CLARK: Si jo no fos en Superman, m'estimaries?

LOIS: Quines preguntes que fas.

CLARK: M'estimaries o no m'estimaries?

LOIS: ...

CLARK: No t'he sentit.

LOIS: És que no he dit res.

CLARK: Si en Superman i en Clark fossin dues persones diferents, a qui triaries?

LOIS: Això què és, un interrogatori?

CLARK: No, una entrevista. Sóc periodista.

LOIS: I jo també. *(Pausa.)* Així que jo et faré una altra pregunta: si la Lois, la que treballa amb tu, i la Lois, la que folla amb tu, fossin dues persones diferents, amb qui et quedaries?

CLARK: No diguis bestieses. No hi ha cap diferència entre les dues.

LOIS: Ah, no? Des de quan una companya de feina et fa això? *(Comença a llepar-li l'orella.)*

CLARK: Des de fa un mes, quan vaig coincidir amb la Cindy a la fotocopiadora.

De sobte, la Lois enretira la llengua. Llisca ràpidament la seva mà per sota del pantalons d'en Clark.

LOIS: I això? Quina companya t'ha fet això? La Tracy?

CLARK: No, no, la Tracy no... Si més no, amb la mà.

La Lois s'hi asseu a sobre, a cavall.

CLARK: Lois, què fas?

LOIS: Em pensava que eres més llest.

CLARK: Sisplau, ara no.

LOIS: Què passa? Tens mal de cap?

CLARK: Una mica.

LOIS: Doncs quina merda de superheroï.

CLARK: Ho sento.

LOIS: Et trobes bé?

CLARK: Vull descansar, només és això.

La Lois torna cap al dormitori. Es fica al llit.

LOIS: Si hem de dormir, apaga els llums.

En Clark apaga el llum de l'habitació.

LOIS: L'altre.

En Clark apaga el de la sala. Agafa una cigarreta i un encenedor. Surt al balcó, s'apropa a la barana. Encén l'encenedor, però se li apaga constantment (fa vent). De sobte, li cau l'encenedor al carrer.

Torna cap al saló. Agafa les ulleres, se les posa. Torna al balcó i es repenja a la barana, mirant cap avall.

La Lois es lleva. Camina cap a en Clark.

LOIS: No sabia que a en Superman li calien ulleres per veure de lluny.

CLARK: Doncs sí, en Superman és miop. No com en Clark, que és hipermetrop.

(Somriu.)

LOIS *(mirant la cigarreta)*: No ho anaves a deixar?

CLARK: Deixar-ho? Per què? Ja saps que a mi no m'afecta.

LOIS: Potser a tu no, però a mi sí. No m'agrada fer petons a un cendrer.

CLARK: Això no és el que em deies abans. (*La besa.*)

LOIS: Doncs ara m'agrada menys. (*Pausa.*) És curiós, algunes vegades tens un gust diferent.

CLARK: De vegades?

LOIS: Sí. L'altre dia, per exemple.

CLARK: On?

LOIS (*en veu molt baixa, movent els llavis*): Al Tibidabo.

CLARK (*idem*): Al Tibidabo?

LOIS: No te'n recordes? M'hi vas portar tu.

CLARK: Ah, sí...

LOIS: Te'n recordes, no?

CLARK: És clar! És clar que me'n recordo.

LOIS: Anem a fer un tomb.

CLARK: On vols anar a aquestes hores? (*Pausa.*) No voldràs pas tornar a la festa...

LOIS: No. No vull tornar a la festa.

CLARK: Llavors...? Què vols?

LOIS: Vull volar.

CLARK: I jo vull dormir.

LOIS: Demà no ens hem de llevar d'hora. Estem de vacances.

CLARK: Per això mateix. Hem de fer les maletes. El vaixell surt a l'una del migdia, i no tenim tant de temps.

LOIS: El vaixell surt a l'una del migdia *de demà passat*. I sí que tenim temps.

CLARK: Bé, bé... Entesos. Però jo vull anar-me'n al llit.

En Clark torna cap al saló.

LOIS: Fa molts dies que no em portes a volar. Fa molts dies que no em fas sentir especial. I jo no sé quants dies més podré aguantar aquesta fase avorrida, penosa i patètica.

CLARK: ...

LOIS: Prou d'excuses!

La Lois torna cap al dormitori. Tanca la porta i es fica al llit.

Impotent, en Clark torna cap al balcó. Comença a sonar una música heroica.

S'ho pensa uns segons abans de pujar a la barana. Es deixa caure.

Han passat quinze segons, o més, quan les cames d'en Clark tornen a deixar-se veure per sobre de la barana.

Aterren, amb la resta del cos, al balcó.

Dret sobre la barana hi ha en Superman, amb l'equip complet de superheroï: malles, capa... Tot i assemblar-se bastant, en Superman i en Clark no són idèntics. Fi de la música.

En Clark està eufòric, a causa d'una pujada d'adrenalina brutal.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: No cridis.

SUPERMAN: No crido.

CLARK: Es pot despertar.

En Clark treu una cigarreta i se l'endú a la boca. Busca alguna cosa a les butxaques del pijama.

CLARK: Perdona... Em sembla que m'ha caigut l'encenedor. Et faria res...?

En Superman li dedica una mirada reprovatòria.

CLARK: Bé, tant se val.

Desa la cigarreta a la butxaca.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: És el primer cop que ens veiem. Oi que té gràcia?

SUPERMAN: No. No en té.

CLARK: Bé.

SUPERMAN: Per què ho has fet?

CLARK: Per què...? Per què ho has fet tu?

SUPERMAN. Què?

CLARK: Per què m'has salvat?

SUPERMAN: Per què...? Per què m'ho preguntes?

CLARK: Per què no?

SUPERMAN: Perquè...

CLARK: Per què no m'has deixat caure?

SUPERMAN: T'he deixat caure.

CLARK: Per què no m'has deixat caure *del tot*?

SUPERMAN: Perquè t'hauries matat. No podia deixar que et matassis.

CLARK: Per què no?

SUPERMAN: Perquè no podia.

CLARK: Per què no podies?

SUPERMAN: Per què? Perquè... perquè és la meva especialitat!: salvar la gent, capturar els dolents, aquestes coses. És la mena de coses que faig.

CLARK: Ja.

Silenci.

SUPERMAN: Per què t'has llançat?

CLARK: Sabia que vindries.

SUPERMAN: Si no hagués estat per aquí a prop no t'hagués pogut salvar.

CLARK: Ja ho sé.

En Superman observa en Clark.

CLAR: M'intentes llegir la ment?

SUPERMAN: No puc llegir ments. Per què m'has fet venir?

CLARK: Bé... No sé per on començar.

SUPERMAN: Per on vulguis. Endavant.

CLARK: Suposo que tu estàs acostumat que les coses et resultin fàcils: volar, aturar trens, desviar asteroides... Però per a nosaltres aquestes coses no són fàcils. Bé, menys aturar trens. Encara que això només ho podem fer un cop a la vida.

SUPERMAN: Ja.

CLARK: Bé... No és fàcil. No és fàcil dir-li a algú com tu, a algú tan... tan *tu*... que... que sóc un farsant.

SUPERMAN: Ja ho sabia.

CLARK: Què?

SUPERMAN: Ja ho sabia. Ja sabia que eres un farsant.

CLARK: Oh, bé, moltes gràcies.

SUPERMAN: De res.

CLARK: És clar que jo ja sabia que tu ho sabies. Ho havies de saber, és lògic. Perquè havies de saber que jo no sóc tu. I tu tampoc ets jo. És de calaix.

SUPERMAN: Per què m'has fet venir?

CLARK: Suposo que no em queda més remei que confessar els meus pecats. Perquè es tracta d'això, no?

SUPERMAN: Què és el que es tracta?

CLARK: Déu coneix els nostres pecats i, no obstant això, els hi hem de relatar..., això sí, mitjançant un intermediari que no els coneix i segurament no els vol conèixer. Per què els ha de voler conèixer si després no els hi pot explicar a ningú?

SUPERMAN: Perdona...

CLARK: Sí?

SUPERMAN: Em sembla fantàstic que sentis la necessitat de confessar-te, però resulta que no tinc tota la nit per escoltar-te. I no sóc un capellà.

CLARK: Tampoc no ets Déu. Tot i així, ets qui més se li assembla.

SUPERMAN: Doncs mira que jo em pensava que era a tu a qui m'assemblava.

CLARK: Sí... (*Més animat.*) Jo no sóc un mentider.

SUPERMAN: No...? Fa un moment has dit que eres un farsant. Era mentida?

CLARK: No... Sóc un farsant, sí, però no sóc un mentider.

SUPERMAN: Un moment. Si ets un farsant, ets un mentider. Són sinònims.

CLARK: No, no ho són. Perquè jo mai he dit cap mentida. Només he faltat a la veritat.

SUPERMAN: Ah, bé, en aquest cas...

CLARK: Ho dic de debò! Jo no li he dit mai a ningú que sóc en Superman. Si algú s'ho ha arribat a creure, no és el meu problema.

SUPERMAN: No, és clar...

CLARK: El meu únic pecat ha estat no desmentir-ho. Al començament vaig estar a punt de fer-ho... però no ho vaig fer. Per què ho havia de fer?

SUPERMAN: Bona pregunta: per què ho havies de fer? Per què li havies de dir la veritat a la Lois?

En sentir aquest nom, en Clark s'estremeix. La Lois també, en somnis.

CLARK (*en veu més baixa*): Suposo que, si no hagués estat per la Lois, ja fa temps que hauria acabat amb aquesta farsa. (*Pausa.*) Si no hagués estat per la Lois, hauria estat més honrat. Si la Lois no s'hagués enamorat d'en Superman... però ho va fer. Es va enamorar de tu. Jo no podia competir amb tu... però per què ho havia de fer? (*Pausa.*) Primer algú va comentar que ens assemblàvem. Que en Superman i jo ens assemblàvem. Oi que té gràcia?

SUPERMAN: No. No en té.

CLARK: Doncs ho van dir. I jo no li vaig donar importància. Però van començar els rumors. I contra els rumors és molt difícil lluitar. De fet, si em preguntessin qui és més fort, en Superman o un rumor, respondria que, sense cap mena de dubte, el rumor.

SUPERMAN: Home, gràcies.

CLARK: La qüestió és que la Lois s'havia enamorat d'en Superman, i jo no podia competir amb en Superman. Jo *era* en Superman, fins que no es demostrés el contrari. Estava convençut que, si aconseguia que la Lois s'empassés que jo era en Superman, s'acabaria enamorant de mi. Llavors, li diria la veritat. I la Lois va acabar empassant-se que jo era en Superman. Fins i tot jo vaig acabar empassant-me que ella s'havia enamorat de mi. Però ara sé que no podia estar més equivocacat. Estava equivocacat, perquè la Lois només ha estat enamorada de tu. Només t'estima a tu. (*Pausa.*) Ella no ho sap, és clar, perquè ella es pensa que jo sóc tu. Per això no puc dir-li la veritat. Per això no pot saber la veritat. Per això...

SUPERMAN: Per això volies suïcidat-te?

Es produeix un silenci incòmode. En Clark va cap al moble bar.

CLARK: Una cervesa?

SUPERMAN: No, gràcies. No bec.

CLARK: Una cocacola?

SUPERMAN: No, tampoc bec cocacola.

CLARK: Ah, no? Doncs mira que sempre m'havia pensat...

En Clark treu una ampolla de cervesa. Intenta obrir-la amb les mans, però la xapa se li resisteix.

SUPERMAN: Va, dóna'm...

CLARK: No, gràcies.

En Clark es dóna per vençut i treu una llauna de cocacola. L'obre i surt al balcó.

CLARK: I tu... I tu, què? Per què no has dit la veritat? Per què no m'has desemmascarat? O no t'importa que un farsant com jo s'estigui tirant la teva nòvia?

SUPERMAN: ...

CLARK: Té gràcia.

SUPERMAN: Trobes que hi ha moltes coses gracioses en aquest assumpte, no?

CLARK: Ella es fica al llit amb dos tios... i són ells els que l'enganyen a ella. *(Pausa.)*

Perquè tu... tu i la Lois... heu...?

SUPERMAN: Que si hem...?

CLARK: Sí...

SUPERMAN: És clar que sí.

En Clark s'acosta a la barana.

CLARK: Llavors... Llavors, també ens assemblem en...

SUPERMAN: Suposo que sí.

CLARK: Vaja. La veritat és que no hi havia pensat...

Un tret li impedeix acabar la frase. Al dormitori, la Lois es desperta.

En Superman corre cap al balcó i atura una segona bala just al davant d'en Clark.

La deixa caure i surt volant.

Se sent un tercer tret. En Clark corre a parapetar-se als peus de la taula.

La Lois obre la porta del dormitori.

LOIS: Què passa?

CLARK: Què...? Lois! Surt del mig! És perillós!

LOIS: Què...?

Un altre tret. La Lois s'atrinxera al costat d'en Clark.

LOIS: Què està passant?

CLARK: Trets.

LOIS: Això ja ho sé. Però... per què?

CLARK: Per-per què? Com que per què?

Un altre tret.

CLARK: Per les armes de foc.

LOIS: Clark...

CLARK: Sí?

LOIS: Què estem fent, aquí?

CLARK: És... és una pregunta filosòfica?

LOIS: Què estem fent, aquí, als peus de la taula?

Un altre tret.

LOIS: És que no penses fer res?

CLARK: Q-q-què? Ja ho estic fent!

LOIS: Ens estan disparant! Per què no t'aixeques i fas alguna cosa?

CLARK: Perquè ens estan disparant.

LOIS: Però ets en Superman.

CLARK: Sí, i estic aquí per protegir-te.

LOIS: I no em protegiries millor si t'aixequessis i detinguessis a aquest franc tirador o el que sigui?

CLARK: Això pot ser perillós.

LOIS: Perillós? Però si les bales no et poden fer res!

CLARK: No, a mi no! Però i si el tio em veu i es posa a disparar a gent innocent?

LOIS: Ja ho està fent.

CLARK: No..., això no ho podem saber.

LOIS: I deixaràs que es passi tota la nit disparant?

CLARK: No, no crec que li duri la munició.

LOIS: Això sí que no ho podem saber.

CLARK: Lois...

LOIS: Què?

CLARK: Podries fer el favor de callar, per favor? No veus que intento concentrar-me?

LOIS: Quèèè?

CLARK: Estic mirant de fer servir els meus súper-poders telepàtics per reduir aquest tio.

LOIS: Des de quan tens poders telepàtics?

CLARK: Però si no pares de xerrar, no puc concentrar-me.

Pausa.

LOIS: Ja no se senten els trets.

CLARK: Ho has vist? Si és que jo...

La Lois s'aixeca. En Clark tira d'ella.

CLARK: Lois, què fas? Que hagin parat els trets no vol dir que...

LOIS: Per què no ho vas a veure...?

CLARK: Sí, sí, ara hi vaig. Però només si et quedes aquí i em promets que no et mouràs.

LOIS: T'ho prometo.

CLARK: Bé.

En Clark no es mou del seu lloc.

LOIS: Clark!

CLARK (*aixecant-se*): Molt bé, molt bé...! Però no et moguis, eh?

En Clark empeny la Lois cap a sota de la taula, i corre cap al dormitori, tancant la porta darrere seu.

La Lois surt de sota de la taula. El primer que veu és en Superman entrant pel balcó. S'aixeca, sorpresa. En Superman tampoc esperava trobar-se-la.

SUPERMAN: Lois!

LOIS: Ja has tornat?

SUPERMAN: Sí. Et trobava a faltar.

En Superman corre a abraçar la Lois, com si portessin molt de temps sense veure's.

LOIS: Què has fet amb...?

SUPERMAN: Amb què?

LOIS: Amb el franc tirador, és clar.

SUPERMAN: Ah, l'he lliurat a la policia. No ha sigut gens fàcil, perquè hi havia en perill la vida de molts innocents. Però al final no hem hagut de lamentar baixes.

LOIS: L'has lliurat a la policia?

SUPERMAN: Sí. Li he llegit els seus drets... Tot i que mai no sé si em pertoca a mi de fer-ho. Se suposa que és feina de la policia, no?

LOIS: Clark... Però si no has trigat ni tres segons!

SUPERMAN: Tres...? Res d'això, com a mínim... (*Amb la seva visió de rajos X, en Superman veu a en Clark amagat al dormitori, i comença a treure conclusions.*)

Quatre segons. Em penso que he trigat quatre segons. En realitat, li he llegit la versió abreujada dels seus drets.

LOIS: La “versió abreujada”?

SUPERMAN: “Calla!” I m’ha fet cas.

La Lois el fa callar amb un petó.

En Superman desenganxa els seus llavis, però sense deixar d’abraçar-la.

SUPERMAN: Lois...

LOIS: Diga’m.

SUPERMAN: Què et sembla si tu i jo... ara...?

LOIS: ... ens fem al llit?

SUPERMAN: Bé, t’anava a demanar que m’acompanyessis a patrullar per la ciutat.

LOIS: Volant?

SUPERMAN: És clar. Què hi dius?

LOIS: Clark, ja saps que jo sempre estic disposada a patrullar amb tu.

Són a punt de marxar, quan la Lois es gira cap al dormitori.

LOIS: Un moment!

SUPERMAN: Què passa?

LOIS: Que vull agafar la càmera...

La Lois comença a obrir la porta. En Clark s’ha mig amagat sota el llit, però la Lois el podria veure perfectament...

SUPERMAN: Va. Quantes vegades t’he de dir que no m’agrada que facis fotos mentre estic patrullant?

LOIS: Però és que vull acabar el rodet.

SUPERMAN: No te n’adones que és perillós? L’última vegada gairebé matem un home!

LOIS: Però vas agafar la càmera a temps, no? Aquest cop em posaré la corretja al

voltant del coll.

SUPERMAN: Ho sento, Lois.

LOIS: No m'ho pots fer, això... Sóc periodista!

SUPERMAN: I jo sóc Superman.

La Lois s'arronsa d'espatlles, amb resignació. Comença a sonar una música romàntica. En Superman salta amb ella pel balcó.

En Clark torna al saló i s'asseu, oferint una imatge patètica i dessolada.

En Superman entra al saló, amb la Lois en braços. Està adormida. Fi de la música.

En Superman i en Clark tenen un breu diàleg en veu baixa, gairebé inaudible:

SUPERMAN: Què fas?

CLARK: Estic assegut.

SUPERMAN: Ara no és el moment.

CLARK: És clar que ho és! He estat a punt de morir! Necessito recuperar-me.

SUPERMAN: Ja et recuperaràs després.

CLARK: Collons! Per això m'has salvat? Perquè pugui veure com te la folles?

SUPERMAN (*ofès*): Sisplau... Està adormida!

CLARK: Encara pitjor!

SUPERMAN: Ves-te'n d'aquí.

En Clark obeeix i surt al balcó.

En Superman fica la Lois al llit. Ella, ja del tot desvetllada, l'abraça. El tenalla amb les cames.

En Clark imita sorolls animals. En Superman tanca la porta del dormitori.

En Clark puja a la barana del balcó.

CLARK (*en veu baixa, simulant diferents i llunyanes veus*): No et llanciis! Que es vol tirar, ei! Nooo, no et llanciis! (*Evidentment, no té cap intenció de llançar-se.*)

En Superman treu el cap pel saló.

SUPERMAN: No ho facis. O fes-ho, si vols. Però aquest cop no esperis que et salvi.

*En Superman torna amb la Lois, però s'adona que ella torna a estar adormida.
Contrariat, s'aixeca.*

CLARK: Supermaaan, que algú cridi en Supermaaan! Supermaaan, on t'has ficat?!
Supermaaan!

En Superman va cap al saló.

CLARK: Supermaaan, mai hi ets quan et necessiten! *(En Superman va cap a ell)* Per què... per què no li has dit la veritat? Per què no li has dit la veritat a la Lois?

SUPERMAN: Suposo que per la mateixa raó que tu. No puc competir amb tu.

CLARK: ...

SUPERMAN: ...

CLARK: T'estàs quedant amb mi, oi?

SUPERMAN: No. Tu et penses que si la Lois hagués de decidir entre nosaltres dos, es quedaria amb mi...

CLARK: Doncs sí. Tu... tu no t'ho penses?

SUPERMAN: No... Almenys, no m'ho pensava. Tot i que ara que t'he conegut personalment, començo a tenir els meus dubtes.

CLARK: ...

SUPERMAN: Perquè ja em diràs què pot haver vist en tu. De totes formes, em penso que la Lois et triaria a tu.

CLARK: Però... per què?

SUPERMAN: Resulta evident.

CLARK: Doncs com no m'ho expliquis...

SUPERMAN: A veure, com t'ho diria? Una dona no pot estar amb un superhome a jornada completa.

CLARK: No ho sé...

SUPERMAN: No es pot ser la companya d'un superheroï les vint-i-quatre hores del dia, set dies per setmana, cinquanta-dues setmanes per any. *(Pausa.)* Per exemple, ara

marxeu de creuer. (*La Lois murmura "Clark" des del llit. Segueixen parlant en veu baixa.*) Estareu no sé quants dies dalt d'un vaixell, aïllats, desconnectats del món...

CLARK: Sí...

SUPERMAN: Jo no podria! Com li podria dir a la Lois que els superherois no fem vacances? Perquè no es pot salvar el món estant dalt d'un vaixell...

CLARK: Per què parlem fluix?

SUPERMAN: Perquè l'he sentit amb la meva súper-oïda.

CLARK: Continuo pensant que si la Lois hagués de triar...

SUPERMAN: D'acord. Potser em triaria a mi, però t'asseguro que no trigaria a penedir-se'n.

CLARK: No ho sé...

SUPERMAN: Creu-me. La perfecció pot arribar a ser molt avorrida. I per això t'envejo.

CLARK: ...

SUPERMAN: De vegades m'agradaria ser un tipus vulgar. Com tu. Tens una cigarreta?

CLARK (*estranyat*): Fumes?

SUPERMAN: Ho dic de debò, no saps la sort que tens de ser tan... tan com la resta.

CLARK (*traient una cigarreta*): Em pensava que no fumaves.

SUPERMAN: És que no fumo.

Agafa la cigarreta que li dona en Clark. Treu un encenedor de dintre de les seves malles. Encén la cigarreta.

Fa una calada. Estossega.

CLARK: I després diuen de la kriptonita.

SUPERMAN (*apagant la cigarreta*): Ja sé que sona ridícul, però ets el meu heroi.

CLARK: I aquest encenedor?

SUPERMAN: La veritat és que no el necessito. La podria haver encès amb els... Però forma part del ritual.

CLARK: Ja. Però... aquest encenedor... No és *el meu* encenedor?

SUPERMAN: No, me'l vaig trobar al carrer.

CLARK: A quin carrer?

SUPERMAN: A aquest carrer. Just a sota d'aquest balcó.

CLARK: És clar! Perquè és el meu encenedor!

SUPERMAN: N'estàs segur?

CLARK: Sí. No recordes que et vaig dir que se m'havia caigut?

En Superman se'l mira, no gaire convençut. Finalment, li llença l'encenedor. En Clark intenta agafar-lo en ple vol, però l'acaba recollint del terra.

SUPERMAN: En realitat, no el necessito.

En Clark mira en Superman, fixament.

CLARK (*pensatiu*): T'agradaria ser jo?

SUPERMAN: Home, tampoc no et passis.

CLARK: T'agradaria ser jo, o no?

SUPERMAN: Tampoc no t'has de prendre el que dic al peu de la lletra. La veritat és que no sabria viure sense els meus súper-poders. Sense aquesta sensació de ser l'home més fort del món. Sense ser el millor, en definitiva.

CLARK: En què quedem?

SUPERMAN: Però a vegades m'agradaria saber què se sent dins la pell d'un ser mediocre, d'algú com tu.

CLARK: Doncs a mi m'agradaria tenir els teus súper-poders per clavar-te una bona hòstia.

SUPERMAN: Veus? Jo no podria clavar-te una hòstia! La premsa em saltaria a sobre.

CLARK: Alguna cosa bona havia de tenir ser periodista: els superherois no et poden atacar.

SUPERMAN: No.

La Lois es desperta i s'aixeca del llit. En Superman la sent i fa que en Clark s'amagui darrera la taula. Ell s'encén una cigarreta per dissimular. La Lois obre la porta.

LOIS (*encara mig adormida*): No fumis.

La Lois torna a ficar-se al llit. En Superman estossega.

CLARK (*sortint de darrera la taula*): T'agradaria ser jo?

SUPERMAN: Ja t'he dit que...

CLARK: No et parlo de ser jo per sempre, però... T'agradaria suplantar-me per unes hores, per un dia...?

SUPERMAN: Home...

CLARK: ... per una setmana?

SUPERMAN: Ho dius de debò?

CLARK: Totalment.

SUPERMAN: M'estàs proposant... que em faci passar *per tu*?

CLARK: Sí.

SUPERMAN: A veure, que jo ho entengui: jo em faig passar per tu... i tu... et fas passar per mi?

CLARK: Home, no...

SUPERMAN: Fer-se el superman no és fàcil.

CLARK: És clar que no em penso fer passar per tu... De fet, no has de ser jo tot el temps.

SUPERMAN: ...?

CLARK: Només quan no hakis de salvar ningú. Després de tot, si has de desaparèixer un moment, la gent ho entendreà.

SUPERMAN: Segur...?

CLARK: I tant que sí. Què et penses que he estat fent durant tot aquest temps? Quan tu entraves en acció, jo feia mutis. (*Pausa.*) No sempre, és clar, perquè no podia saber què estaves fent a cada moment...

SUPERMAN: Això em tranquil·litza.

CLARK: ... però, cada cop que tenies una intervenció especialment sonada, llavors m'amagava.

SUPERMAN: T'amagaves?

CLARK: Als lavabos de la redacció, sota la taula d'un restaurant, dins una cabina...

SUPERMAN: Una cabina?

CLARK: Sí, una cabina telefònica. (*La Lois es regira dormint.*) Tot i que de vegades és pitjor el remei que la malaltia, sobretot en el cas de les cabines. Són una trampa.

SUPERMAN: Per què?

CLARK: Te'n recordes de l'incendi que va haver fa tres setmanes?

SUPERMAN: El de l'Avinguda Fritz Lang?

CLARK: Sí, aquest. Doncs, quan es va produir, jo era a dintre d'una cabina.

SUPERMAN: Amagat?

CLARK: No, parlant per telèfon. Jo no sabia res de l'incendi... Fins que un home em va veure. Quan em va reconèixer, es va posar a donar cops a la cabina, com un boig, mentre assenyalava un edifici varies illes més enllà.

SUPERMAN: El de l'incendi.

CLARK: Sí. Per descomptat, l'home esperava que en Superman sortís de la cabina i procedís al rescat.

SUPERMAN: Però tu no eres en Superman.

CLARK: És clar que no! No sabia què fer... Vaig sortir de la cabina i em vaig posar a córrer en direcció a l'incendi. Les cabines són una trampa.

SUPERMAN: Que vas córrer...?

CLARK: Sí, vaig córrer.

SUPERMAN: Com vas córrer?

CLARK: Doncs... corrent.

SUPERMAN: Sí, però... A veure, fes-me una demostració.

CLARK: Què?!

SUPERMAN: Vull veure com vas córrer.

CLARK: No ho diràs de debò...

SUPERMAN: N'hi ha prou amb què corris d'una banda a l'altra del...

CLARK: Vinga...

SUPERMAN: Fes-ho.

CLARK: Tant se val com vaig córrer...

SUPERMAN: Fes-ho.

CLARK: Però per què...?

SUPERMAN: Fes-ho, sisplau. És molt important per mi.

CLARK: ...

SUPERMAN: Sisplau.

CLARK: Bé... Suposo que no em costa res.

En Clark surt al balcó. Fa uns estiraments.

SUPERMAN: Què fas?

CLARK: Em preparo per córrer.

SUPERMAN: Ets a dintre d'una cabina telefònica. No pots preparar-te per córrer.

CLARK (*interrompent els estiraments*): Molt bé, molt bé... (*Pausa.*) Penses cronometrar-me?

SUPERMAN: No cal.

CLARK: ...

SUPERMAN: Quan tu vulguis.

En Clark corre de banda a banda del saló. Se'l veu una mica cansat per l'esforç.

SUPERMAN: De debò vas córrer d'aquesta manera?

CLARK: Més o menys.

SUPERMAN: Déu meu!

CLARK: Tampoc no ho he fet tan malament...

SUPERMAN: Què? Que no ho has fet "tan malament"? Que no ho has fet "tan malament"? Per favor! No et fa vergonya?

CLARK: Home...

SUPERMAN: Per l'amor de Déu, t'estaves fent passar per mi! Si et fas passar per mi, com a mínim fes-ho bé, no? No pots fingir que ets jo corrent d'aquesta manera...

CLARK: Ningú no se'n va adonar.

SUPERMAN: Doncs tant de bo se n'haguessin adonat! Ets conscient del dany que li estàs fent a la meva imatge?

CLARK: Ja serà menys...

SUPERMAN: En Superman no pot córrer d'aquesta manera!

CLARK: Entesos, entesos... Ho sento. (*Pausa.*) Però gairebé no em va veure ningú.

L'home que em va fer sortir, i pocs més. Tothom estava pendent de l'incendi. I jo de

seguida em vaig barrejar amb la multitud.

SUPERMAN: I ningú no es va fixar en tu?

CLARK: Ningú. Bé, això crec. A més, en aquell moment vas aparèixer tu.

SUPERMAN: O sigui, hi havia... Quanta gent hi havia? Cent, dues-centes persones?

CLARK: Si hagués sabut que et posaries així, no t'hauria explicat tot això.

SUPERMAN: Has de comprendre que estàs jugant amb la meva imatge pública.

CLARK: Això també val per tu.

SUPERMAN: Què?

CLARK: Tu també estàs jugant amb la meva imatge pública.

SUPERMAN: Perdona: ets tu qui es fa passar per mi.

CLARK: I tu ho consents, la qual cosa et converteix en còmplice. I des del moment que deixes que la gent es pensi que tu i jo som la mateixa persona, tot allò que fas en públic està repercutint en *la meva* imatge. I com que tu fas més coses en públic que no pas jo, *la meva* imatge és la que està més exposada. Oi? Sí o no? Sí? O potser la gent normal no tenim una imatge que cuidar? *Tothom* està exposat al què diran, no només els que sortiu als mitjans de comunicació.

SUPERMAN: Ja...

CLARK: I t'ho dic jo, que sóc periodista.

SUPERMAN: Sí, bé...

CLARK: Per això, si et fas passar per mi, la meva imatge estarà en perill les vint-i-quatre hores.

SUPERMAN: Jo no he proposat fer-me passar per tu.

CLARK: Ja, et vols fer passar per mi? Et vols fer passar per mi.

SUPERMAN (*pensatiu*): I què faràs mentrestant? T'amagaràs dins una cabina telefònica?

CLARK: No. Vull anar al poble, a veure ma mare. Fa temps que no la veig.

SUPERMAN: Jo no vaig conèixer els meus pares. Només els vaig veure a unes gravacions.

CLARK: Em sap greu.

SUPERMAN: Per quant de temps?

CLARK: Una setmana.

SUPERMAN: Ah.

CLARK: Em suplantaràs per una setmana. Et sembla bé?

SUPERMAN: Oh, sí. Amb una setmana en tinc de sobres.

CLARK: Bé...

En Clark li ofereix la mà per tancar el tracte. En Superman dubta, i finalment no li encaixa.

SUPERMAN: Només...

CLARK: ...?

SUPERMAN: ... que no sé si en sabré.

CLARK: Que no en sabràs...?

SUPERMAN: No sé si sabré comportar-me. No sé si seré capaç de fer-me passar per tu.

CLARK: No és tan difícil. Jo no havia fet res, i ja es pensaven que era en Superman.

SUPERMAN: Ja, però...

CLARK: Ja veuràs com te'n en surts.

SUPERMAN: No sé... Per començar, no sóc periodista. Ni tan sols tinc la carrera.

CLARK: I...?

SUPERMAN: Doncs que no estic capacitat per exercir.

CLARK: Per favor! Si sabessis la de periodistes que hi ha que no tenen la carrera de Periodisme. Només has de posar la tele i... A més, pel que et serviria...

SUPERMAN: Però jo no sé redactar...

CLARK: Un cop tens la notícia, l'escrius. I no et preocupis per l'ortografia. Prems la tecla F7 i tot quedarà corregit.

SUPERMAN: No he escrit mai una notícia.

CLARK: De totes maneres, si tens algun problema, sempre pots recórrer...

SUPERMAN: A la Lois?

CLARK: No, als becaris. Estan per això. *(Pausa.)* Te'n recordaràs?

SUPERMAN: Sí. Becaris. Becaris, becaris, becaris...

CLARK: Això mateix.

SUPERMAN: Encara que...

CLARK: Sí?

SUPERMAN: Ara que ho penso... No marxàveu de vacances?

CLARK: Sí, per...?

SUPERMAN: Perquè llavors no t'hauré de suplantar al diari.

CLARK: Què?

SUPERMAN: Si esteu de vacances, no t'hauré de suplantar...

CLARK (*interrompent-lo*): Ei, ei! No tan de pressa! La permuta la farem al setembre, a la tornada de les vacances. Dilluns dos de setembre.

En Clark li torna a oferir la mà i, ara sí, en Superman li encaixa.

CLARK: A les vuit del vespre.

SUPERMAN: Però no torneu al matí?

CLARK: Sí, però tu vine a les vuit.

En Superman se'n va pel balcó.

FOSC